

😊😊😊 Mała dziewczynka stoi na ulicy i płacze, ludzie ją pytają:

- Dlaczego płaczesz?
- Bo się zgubiłam
- A jak się nazywasz?
- Nie wiem
- A jak się nazywa twoja mama?
- Nie wiem
- A swój adres znasz?
- Tak: wu-wu-wu-kropka-ania-kropka-pe-el

😊😊😊 Tatusiu, jak byłeś mały, to też dostawałeś od swojego taty lanie, tak jak ja?

- No pewnie!
- A dziadek od swojego taty?
- Oczywiście!
- A pradziadek?
- Też! Ale dlaczego pytasz?
- Bo chciałem się w końcu dowiedzieć, kto zaczął...

😊😊😊 Jasio przychodzi do domu, a mama krzyczy z przerażenia:

- Dlaczego masz takie brudne ręce?
- Bo bawiłem się w piaskownicy!
- Ale dlaczego masz czyste palce?
- Bo gwizdałem na psa!

😊😊😊 Ksiądz pyta na religii Jasia:

- Jasiu gdzie mieszka Bóg?

A Jasiu na to:

- W mojej łazience.
- A dlaczego tak uważasz?
- Bo jak rano siedzę w łazience to mama woła - Boże siedzisz tam jeszcze?

😊😊😊 Nauczycielka zwraca się do Jasia:

- Grzesiu wymień mi 5 zwierząt mieszkających w Afryce.

Na to Grześ:

- 2 małpy i 3 słonie.

😊😊😊 Jeden przedszkolak mówi do drugiego:

- U mnie modlimy się przed każdym posiłkiem.
- U mnie nie. Moja mama bardzo dobrze gotuje, więc nie musimy.

😊😊😊

- Martynka przygląda się w lusterku.
- A wie pani, że jedno ucho mam większe, a drugie mniejsze?
- O! Nie zauważyłam.
- No, bo jedno ucho mam po tacie, a drugie po mamie.

😊😊😊

- A pani o tym to z Internetu wie? - pyta dziecko.
- Ale, o czym?
- No, na przykład, że jest 12 miesięcy?

😊😊😊

- W czasie zajęć plastycznych:
- Proszę aby pięciolatki wzięły nożyczki i klej, a cztero- i trójlatki kredki i bloki.

Podchodzi Patryk i pyta z poważną miną:

- Pse pani, a co mają wziąć cztero- i pół latki????

😊😊😊

Mały Jasiu stoi z mamą na lotnisku. Nagle mówi Jasiu:

- Mamo chce mi się sikać!
- Nie teraz, bo zaraz przyleci samolot - odpowiada mama.

Po chwili mówi Jasiu:

- Mamo, mamo leci!
- Samolot, gdzie? - pyta mama.
- Po nogawce...

😊😊😊

Pani kazała narysować dzieciom swoich rodziców.

Po chwili podchodzi do małego Stasia i pyta:

- Dlaczego twój tata ma niebieskie włosy?
- Bo nie było lysej kredki.

😊😊😊

Nauczycielka pyta się dzieci, jakie zwierzęta mają w domu. Dzieci kolejno odpowiadają:

- Ja mam psa...
- Ja kota...
- U nas są rybki w akwarium...

Wreszcie zgłasza się mały Kazio:

- A my mamy kurczaka w zamrażarce...

Wiadomości przedszkolne

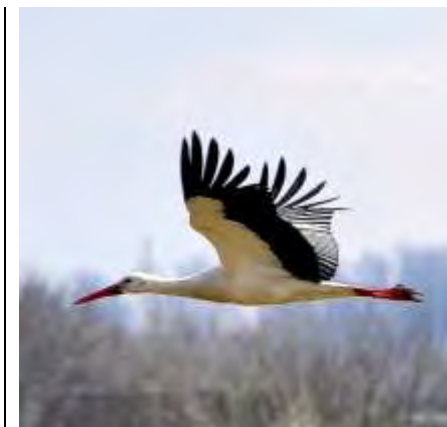
Wiosna 2015

JUŻ CZAS, ABY POŻEGNAĆ ZIMĘ

Koniec zimy i pierwszy dzień astronomicznej wiosny przypada każdego roku w czasie tzw. równonocy wiosennej. W 2015 r. (i przez kolejnych kilkadziesiąt lat) pierwszy dzień wiosny wypadnie w dniu 20 marca. Z rozpoczęciem wiosny wiążą się takie zwyczaje, jak m.in. topienie marzanny, czy też szkolne wagary. Wiosna kończy się wraz z przesileniem letnim i nadejściem pory letniej.

W większości kultur początek wiosny nierozzerwalnie wiąże się z symboliką budzącego się po zimowym uśpieniu życia. Jest to wynik naturalnych zjawisk zachodzących w przyrodzie w okresie wiosennym, takich jak stopniowe zwiększanie aktywności zwierząt zapadających w sen zimowy, pojawianie się ptaków powracających po okresie zimowym z cieplejszych rejonów świata, wypuszczeniu pędów, liści i kwiatów przez rośliny, czy też początek prac rolnych na polach uprawnych. H. Krupa

WIOSNO, TĘSKNIMY! KIEDY PRZYJDZIESZ?

Z symboliką przypisywaną wiosnie współgrają również katolickie święta Wielkanocne, opierające się na kulturowaniu Zmartwychwstania ukrzyżowanego w Wielki Piątek Jezusa Chrystusa.

Cenimy sobie wiosenne zwyczaje, szczególnie te, które dotyczą przygotowania świątecznych pisanek i wielkanocnego stołu, dlatego wszyscy czekamy na wiosnę. H. Krupa

WYCHOWANIE ZACZYNA SIĘ W RODZINIE

To, od którego momentu zaczyna się właściwe wychowywanie dziecka, bywa kwestią sporną. Wychowanie człowieka rozpoczyna się od chwili urodzenia i trwa w pewnym sensie do końca życia. Najbardziej chłonnym okresem jest wczesne dzieciństwo i okres szkolny. W tym czasie dziecko jest najbardziej podatne na wpływy otoczenia, szczególnie szybko przyjmuje wszelkie pozytywne i negatywne procesy zachodzące wokół niego.

Okres przedszkolny to najlepszy czas na uczenie dzieci bycia z drugim człowiekiem, podejmowania ról społecznych, odpowiedzialności za siebie i innych, za środowisko. To zadanie przede wszystkim spoczywa na rodzinie, placówki oświatowe powinny je kontynuować. Na pewno nie powinny ich inicjować. Jeżeli rodzice nie nauczą dziecka szacunku do dziadków, to jak ono później ma się poprawnie zachować wobec innych dorosłych. Małe dziecko powiela zachowania swoich rodziców. Czasem nawet w każdym drobnym szczególe. Dorośli błędnie myślą, gdy sadzą, iż dziecko bawiące się w pokoju obok nie słyszy ich rozmów, lub komentarzy.

Jednym z głównych problemów z jakim zmierzają się nauczyciel małych dzieci jest ich problem z utrzymaniem koncentracji na zajęciach. Większość współczesnych dzieci ma zaburzenia uwagi. Powodem tego jest fakt, iż dzieci zbyt dużo czasu spędzają przed telewizorem czy komputerem. Niestety dzieci są karmione i ubierane przy włączonym telewizorze. Według badań już 3-4 latki spędzają 2-3 godziny przed ekranem. To zdecydowanie za długo, jak dla takich małych dzieci. W efekcie młody człowiek robi się odporny na przekaz językowy, a odbiera tylko poruszające się obrazy. Stąd trudności z koncentracją uwagi, nadaktywność, lub kłopoty ze snem.

Zaburzony przekaz językowy występuje w sytuacji, gdy dziecko widzi i słyszy program telewizyjny lub obraz komputerowy. Sieci neuronalne pracują wedle zasady konkurencyjności, a poru-

szające się obrazy automatycznie eliminują odbiór nowego przekazu językowego. Dlatego warto zepsuć/wyłączyć telewizor i poświęcić ten czas na zabawę i gry pamięciowe. Ważne jest, aby dzieciom nie pozwalać zasypiać przy telewizorze. W zamian pozwolić im się poprzytulać i porozmawiać po zgaszonym świetle. Sprawi to, iż zasną z pełnym poczuciem bezpieczeństwa i będą spały lepiej.

We współczesnym świecie trudno zrezygnować z nowości technologicznych. Nie musimy dziecku zabronić korzystania z komputera czy zakazać oglądania telewizji. Musimy tylko mądrze dawkować ten rodzaj rozrywki. Trzeba dokładnie określić czas spędzany przed TV i tej umowy przestrzegać. Konsekwencja jest tu, jak zresztą w całym wychowaniu, niezmiernie ważna. To my rodzice musimy kontrolować co nasze dzieci oglądają i w jakie gry grają. Unikajmy tych, które pełne są przemocy, gdyż one budzi złe emocje. Dziecko uczy się z nich, iż rozwiązywać problemy agresją. Nie pozwólmy, aby telewizor lub komputer stał się naszą elektroniczną niańką.

Ile czasu my rodzice poświęcamy swojemu dziecku? Oczywiście mam na myśli rozmowę, a nie odbieranie go z przedszkola czy zawożenie na zajęcia dodatkowe. Zdecydowanie za mało. To nasza – dorosłych – słaba organizacja sprawia, iż ciągle się spieszymy i na nic nie mamy czasu. A najbardziej na tym cierpią nasze dzieci. Problemy dzieci wynikają najczęściej z błędów popełnianych przez dorosłych. Rodzice są niekonsekwentni – wydają polecenia, których nie egzekwują. Są ambiwalentni – najpierw krzyczą, a potem kupują zabawkę. Wydaje się nam, że dziecko trzeba wychowywać bezstresowo. Tymczasem z dziećmi trzeba rozmawiać, a nie tylko do nich mówić. Należy również wymagać, spełniać obietnice nawet te nie miłe dla dziecka, być konsekwentnym w działaniu.

W oparciu o artykuł p. Tomasza

Wosk opracowała Katarzyna Waszczuk

ZDROWE, BEZPIECZNE, DOBRZE WYCHOWANE

Co sześciolatki mówią o zdrowiu i bezpieczeństwie oraz o dobrym wychowaniu.

Co to znaczy dziecko zdrowe?

Lenka B.

To znaczy, że nie jest chore.

Alicja P.

To znaczy, że dziecko dba o siebie, pilnuje się, aby się nie rozchorować i dba o swoje zdrowie.

Julia K.

Zdrowe, czyli, że bardzo dużo je zdrowych rzeczy.

Amelka S.

Że nie jest chore.

Kuba B.

Nikogo nie zaraża.

Gabriela L.

Nie choruje.

Co to znaczy dziecko bezpieczne?

Lenka B.

To znaczy, że nie robi niebezpiecznych rzeczy, samo nie przechodzi przez ulicę, nie bierze noża do ręki.

Mateusz Ch.

Że nie grozi temu dziecku nic.

Alicja P.

Kiedy przechodzi przez ulicę to musi się rozglądać, musi się słuchać mamy bo może mu się coś stać.

Julia K.

Bezpieczne to, że ciągle jest pod opieką.

Mateusz B.

Bezpieczne jest w domu przy rodzicach.

Amelka S.

Że nie można samemu przechodzić przez ulicę.

Kuba B.

Nic mu nie grozi.

Gabriela L.

Nie wychodzi na ulicę.

Co to znaczy dziecko dobrze wychowane?

Lena B.

Że nie jest niegrzeczne, słucha pani, wykonuje jej polecenia, nie krzyczy na zajęciach tylko podnosi rękę do góry.

Kuba R.

Że jest grzeczne, nie przeszkadza mamie, że się dzieli np. jabłkami.

Mateusz Ch.

Że się grzecznie zachowuje i mówi: proszę, dziękuję, przepraszam.

Alicja P.

Że dziecko zachowuje się grzecznie, dba o maniery i zachowanie.

Olek K.

Że jest dobre, nic złego nie robi.

Julia K.

Że jest bardzo grzeczne dla rodziców i pani w przedszkolu i pani w szkole.

Mateusz B.

Czyli np. dobrze się uczy, mówi dzień dobry, pomaga mamie.

Gabriela L.

Pomaga komuś.

Zebrala: Hanna Skup

Dzisiaj bez komputerów, laptopów czy tabletów nie wyobrażamy sobie życia. Zarówno my – dorośli, jak i nasze dzieci, które nie dość, że świetnie radzą sobie z klawiaturą i myszką, to często posiadają taką wiedzę i umiejętności, że spokojnie moglibyśmy doszkalać się u nich w zakresie informatyki. Dla dzieciaków komputer to nic niezwykłego - wpisał się on w ich życie, umysł i harmonogramy dnia w sposób niezwykle naturalny. To z nim uczą się liczyć i czytać, rysują i słuchają bajek, grają czy szperają w sieci.

Korzystanie z komputera przez dzieci wzbudza wiele emocji i kontrowersji wśród dorosłych. Są tacy, którzy trzymają swych potomków z daleka od monitorów, są i tacy, którzy zachęcają maluchy do zdobywania cyber - doświadczeń.

Naszym zadaniem nie jest wywoływanie dyskusji na ten temat, a tylko przypomnienie, że także na tym polu działalności naszych dzieci musimy zapewnić im bezpieczeństwo. Może tych kilka rad pomoże w tym państwu.

Czy widzisz różnice???

Rady dla rodziców i opiekunów:

1. Towarzysz dziecku w poznawaniu Internetu.
2. Komputer z dostępem do sieci niech znajdzie się w centralnym punkcie mieszkania.
3. Zabezpiecz komputer programami filtrującymi dostosowanymi do wieku dziecka oraz programami antywirusowymi.
4. Bądź świadom jak długo Twoje dziecko dziennie korzysta z sieci - dbaj o zdrowy bilans pomiędzy jego aktywnościami w sieci a ruchem i zabawą.
5. Interesuj się i pytaj - staraj się poznać internetowy świat Twojego dziecka: jego znajomych, ulubione strony.
6. Nie wstydź się, jeśli mniej znasz się na komputerach i Internecie - nie musisz być ekspertem, żeby właściwie troszczyć się o bezpieczeństwo dziecka.
7. Szukaj wspólnych zainteresowań, zastanów się, czego może nauczyć Cię Twoje dziecko, żebyś lepiej poznał możliwości Internetu.
8. Pamiętaj, Internet ma mnóstwo dobrych stron – bądź dumny z dziecka, kiedy zdobędzie nowe umiejętności i będzie się czuło sieciowym ekspertem w Waszym domu.
9. Słuchaj i nie krzycz - Twoje dziecko musi czuć, że w każdej sytuacji może przyjść do Ciebie i powiedzieć o tym, co je zaniepokoiło czy przestraszyło.
10. Pamiętaj, że w przypadku poważnych problemów z bezpieczeństwem w Internecie, w tym nielegalnych treści, niebezpiecznych kontaktów, możesz skontaktować się z ekspertami z Polskiego Centrum Programu Safer Internet.

Opracowała: Katarzyna Lipińska

ZASADY DOBREGO WYCHOWANIA

1. **POŚWIĘCAJ DZIECKU CZAS:** okazuj zainteresowanie dzieckiem i jego aktywnością; obdarzaj uwagę; słuchaj; **rozmawiaj** (zwracając na dziecko całą swoją uwagę); angażuj go w życie rodziny; pozwól samodzielnie wykonywać obowiązki i podejmować decyzje dotyczące własnej osoby, a także innych osób z rodziny;
2. **ZASPOKAJAJ WSZYSTKIE POTRZEBY DZIECKA:** zarówno fizyczne jak i psychiczne (potrzebę bezpieczeństwa, bliskiego kontaktu, bezwarunkowej miłości, akceptacji, samodzielności, niezależności, przynależności, uznania społecznego, itd.);
3. **STOSUJ TZW. POZYTYWNE WYCHOWANIE:** dostrzegaj przede wszystkim pozytywne zachowania dziecka, wzmacniaj je poprzez obdarzanie dziecka uwagą, w momencie gdy jest grzeczne; chwal (zawsze konkretne zachowanie, nie ogólnie), nagradzaj (najlepiej poprzez wspólne spędzanie z dzieckiem czasu, wykonywanie z nim jego ulubionych zajęć), rób z tego święto; pamiętaj, że czasami sukcesem dziecka (a także rodziców) jest zwyczajny brak negatywnego zachowania!
4. **JEŻELI MUSISZ KARAĆ RÓB TO PRAWIDŁOWO:** zanim ukarzesz dziecko spróbuj sam się uspokoić (zdenerwowany rodzic może być niesprawiedliwy i niekonsekwentny); przed zastosowaniem kary daj dziecku ostrzeżenie; stosuj kary bezpośrednio po nieprawidłowym zachowaniu i z odpowiednim komentarzem, tak żeby dziecko wiedziało, za co jest karane; stosuj kary krótkie i łatwe do zrealizowania; tylko jedną karę na raz;
5. **UNIKAJ WPAJANIA DZIECIOM SZKODLIWYCH I DESTRUKCYJNYCH DLA ICH PSYCHICZNEGO ROZWOJU PRZEKONAŃ TYPU:** „Nie mogę pozwolić sobie na negatywne emocje”. „Proszenie o pomoc i popełnianie błędów jest złe”. „Muszę być we wszystkim dobry”. „Jestem wart tyle, ile w życiu osiągnę”. „Wszyscy muszą mnie lubić”.
6. **STAWIAJ DZIECKU JASNE I ZROZUMIAŁE GRANICE, BĄDŹ KONSEKWENTNY W ICH**

PRZESTRZEGANIU.

7. **RODZICE POWINNI UZGODNIĆ I UJEDNOLICIĆ POSTAWY I METODY WYCHWAWCZE W STOSUNKU DO DZIECI** (TZW. JEDNOLITY FRONT), nie może to być jednak na zasadzie walki rodziców z dziećmi;
8. **PAMIĘTAJ, ŻE DZIECKO UCZY SIĘ PRZEDE WSZYSTKIM PRZEZ NAŚLADOWANIE:** dawaj więc dziecku dobry przykład zachowania; unikaj sprzeczności między tym co mówisz, a tym co robisz (to co robisz ma na dziecko większy wpływ niż to co mówisz !!);
9. **DOSTRZEGAJ TRUDNOŚCI DZIECKA I RÓB WSZYSTKO, CO W TWOJEJ MOCY, ŻEBY MU POMÓC! BĄDŹ OBRONCĄ SWOJEGO DZIECKA!**
10. **OKAZUJ DZIECKU ZAUFANIE I WIARĘ W JEGO MOŻLIWOŚCI, UMOŻLIWIJ MU, BY MOGŁO JAK NAJCZĘŚCIEJ DOŚWIADCZAĆ SUKCESÓW BY KSZTAŁTOWAĆ W NIM PO CZUCIE WŁASNEJ WARTOŚCI I POZYTYWNA SAMOOCENĘ!**
11. **DAJ DZIECKU MOŻLIWOŚĆ PLANOWANIA:** następnego dnia, tygodnia, wakacji, sposobu spędzania wolnego czasu, własnego zachowania, itd.;
12. **UŚMIECHAJ SIĘ JAK NAJCZĘŚCIEJ, STARAJ SIĘ ROZŁADOWYWAĆ NEGATYWNE EMOCJE** - dzieciom bardzo udzielają się uczucia i nastroje rodziców !
13. **STARAJ SIĘ NIE DAWAĆ WCIAGAĆ W KLÓTNIE, TARGI I BEZOWOCNĄ DISKUSJĘ Z DZIECKIEM, POWIEDZ DZIECKU JASNO I PROSTO, JAKIE ZACHOWANIE NIE JEST PRZEZ CIEBIE AKCEPTOWANE.** Jeśli nie będziemy akceptować dziecka takim, jakie jest, świetnie to wyczuje i wszystkie nasze wysiłki wychowawcze spełzną na niczym.

Pamiętajmy, że dziecko nie jest materia, którą należy poddać obróbce, ale taką samą osobą jak my, tylko trochę mniejszą; jeśli będziemy wobec niego szczerzy i prawdziwi, jeśli będziemy się dzielić z nim swoim życiem, staniemy się bardziej wiarygodni.

Wyszukała: Małgorzata Klimek